

Защобетав жайворонок,
У горі летючи;
Закувала зазуленька,
На дубу сидючи;
Защобетав соловейко —
Пішла луна гаєм;
Червоніє за горою;
Плугатир співає,
Чорніє гай над водою,
Де Ляхи ходили;
Засиніли понад Дніпром
Високі могили;
Пішов шелест по діброві,
Шепчуть густі лози;
А дівчина спить під дубом
При битій дорозі,
Знать, добре спить, що не чує,
Як кує зазуля,
Що не лічить, чи довго жить...
Знать, добре заснула.

А тим часом із діброви
Козак виїжає;
Під ним коник вороненький
На снау ступає.
»Ізнеміг ся, товаришу!
Сьогодні спочинем:
Близько хата, де дівчина
Ворота відчинить.
А може вже відчинила
Не мені, — другому..
Швидче, коню, швидче, коню,
Поспішай до дому«!

Утомив ся вороненький,
Іде, спотикнеть ся, —
Коло серця козацького
Як гадина веть ся.
»Ось і дуб той кучерявий...
Вона! Боже милий!
Бач, заснула виглядавши